

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **N., a. s.**, zastoupený Mgr. Petrem Houžvičkou, advokátem se sídlem Břeclav, nám. TGM 1, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, **za účasti:** A. R. s. r. o., zastoupený JUDr. Kateřinou Šimáčkovou, advokátkou se sídlem Brno, Mojžíšova 17, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 7. 9. 2001, sp. zn. PV 1996 - 2090,

t a k t o :

- I.** Žaloba **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou Vrchnímu soudu v Praze dne 8. 11. 2001 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též „Úřad“ nebo „ÚPV“) ze dne 7. 9. 2001, sp. zn. PV 1996-2090, kterým byl zamítnut jeho rozklad a bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 13. 12. 2000 o zamítnutí návrhu na zrušení patentu č. 283365 o názvu „Způsob výroby žebříkových radiátorů“ podle § 23 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech a zlepšovacích návrzích, v rozhodném znění, z důvodů, že žalobce jednoznačně neprokázal, že by řešení podle napadeného patentu nesplňovalo podmínku patentovatelnosti ve smyslu § 3 odst. 1 citovaného zákona.

V žalobě žalobce rekapituluje skutkový stav a uvádí, že dne 10. 2. 2000 podal žalovanému návrh na zrušení patentu společnosti U. a. s. se sídlem B., P. 26 „Způsob výroby žebříkových radiátorů“. Domníval se totiž, že patent není nový, není výsledkem vynálezecké

činnosti a není ani průmyslově využitelný. Jeho návrh však byl žalovaným zamítnut. Žalobce považoval rozhodnutí za vadné, nepřezkoumatelné, věcně nesprávné a nedostatečně odůvodněné. Podal proti němu proto rozklad, ve kterém na tyto zásadní vady poukázal. Předseda žalovaného však jeho rozklad zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Žalobce s oběma rozhodnutími nesouhlasí a považuje je za věcně nesprávná a nezákonná. Tato svá tvrzení slíbil konkretizovat do dvou měsíců od podání žaloby, a to s ohledem na zdravotní indispozici patentového zástupce a náročnost uvedeného úkonu. Závěrem pak navrhuje zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Dne 12. 3. 2002 bylo Vrchnímu soudu v Praze doručeno doplnění žaloby. Předně v něm žalobce seznámil soud se svým postojem k rozkladovému řízení, když uvedl, že podle jeho názoru je „princip rozkladového řízení v rozporu se základními principy ústavnosti, jako je zásada přezkoumatelnosti rozhodnutí, zásada dvojinstančnosti“, neboť pokud rozhodnutí přezkoumává de facto ten samý orgán, nejedná se o řádný přezkum.

Dále žalobce namítá, že již samotné řízení o udělení patentu bylo zatíženo podstatnými vadami a že patent neměl být vůbec udělen. Domnívá se, že v rámci řízení o patentu by měl správní orgán přezkoumávat nejen hmotněprávní podmínky udělení patentu, ale i to, zda řízení netrpělo vadami po procesněprávní stránce. Řízení o udělení patentu probíhalo totiž zbrkle a nedůsledně a napadený patent není formulován v souladu se zákonem. V průzkumném řízení referent přehlédl německý patent (dokument č. 1), který je zaříděn ve stejné hlavní třídě (F 28 F 1/00) jako napadený patent. Vzhledem k tomu, že tento německý patent nebyl v průzkumu přihlášky objeven, má žalobce za to, že žádný průzkum prováděn vůbec nebyl. Dodatek A 1 za číslem německého patentového spisu znamená, že šlo jen o uveřejnění patentu a řízení o udělení patentu nebylo dosud skončeno. Podle stěžovatele to znamená, že německý patentový úřad objektivně zkoumá kritéria patentovatelnosti, zatímco žalovaný patent nekorektně udělil již po cca 19 měsících, což svědčí o mělkém hloubkovém průzkumu.

Dále namítá, že žalovaný v řízení o rozkladu zcela pominul žalobcovy námitky týkající se vad řízení a naopak shodnými vadami bylo zatíženo i řízení o rozkladu. Žalovaný měl totiž rozhodnutí prvního stupně zrušit k námitce nepřezkoumatelnosti. Rozhodnutí prvního stupně je totiž kuse a neúplně odůvodněné, z odůvodnění nelze spolehlivě zjistit, jak správní orgán hodnotil dokazování, jaké skutečnosti při dokazování použil a jak aplikoval právní předpisy. Správní orgány se zabývaly pouze patentovým nárokem č. 1 a vůbec se nezabývaly eventuelním zrušením patentových nároků č. 4-12. Žalobce dále uvádí, že vady správního řízení dostatečně konkretizoval v rozkladu, na který odkazuje, neboť tytéž vady, které vytkl správnímu orgánu prvního stupně, jsou obsaženy i v řízení druhostupňovém; zejména se jedná o porušení zásady oficiality a legality, neboť žalovaný vytýkal žalobci, že některá svá tvrzení neprokázal, což je v rozporu se zásadou projednací, která ukládá správnímu orgánu zjistit úplně a správně stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady (§ 32 odst. 1 správního řádu).

V rozhodnutí o rozkladu by se pak podle žalobce měl správní orgán vypořádat s jednotlivými jeho námitkami, a nikoli svým rozhodnutím doplňovat či vylepšovat rozhodnutí prvostupňové. Žalovaný tak ale postupoval a jedná se proto o „rozhodnutí na druhý pokus“. Rozhodnutí o rozkladu je rovněž nejasně a neurčitě odůvodněné, neboť většinu tohoto rozhodnutí zabírá rekapitulace podání účastníků a samotné odůvodnění je jen na posledních třech stranách a neodpovídá na všechny žalobcovy argumenty uvedené v rozkladu a v návrhu na zrušení patentu. Žalovaný se vůbec nezabýval námitkami

procesněprávními a porušil tak § 47 odst. 3 správního řádu a nezabýval se ani námitkou, proč správní orgán prvního stupně nezrušil „patentové nároky 4-12, které jsou v podstatě pouze skutečným složením žebříkové konstrukce a jejichž předuveřejněnost a nenovost je zřejmá“. Dokazování tedy bylo jednostranné a neobjektivní.

Dále žalovaný pochybil, když nepřihlédl k dokumentům, které stěžovatel předložil v řízení o rozkladu (dokumenty č. 7-11), v nichž význační odborníci z praxe uváděli, že se se stejnou metodou výroby žebříkových radiátorů setkali již před datem přednosti, a prokazují tak zřejmost a předuveřejněnost vynálezu.

Rovněž nebyly naplněny hmotněprávní podmínky pro udělení patentu. V patentu není formulován cíl, resp. úkol vynálezu, ani účinek. Cíl vynálezu byl formulován žalovaným teprve v „rozhodnutí 1, instalace“. Vynálezeckou činnost nelze hodnotit odhlížeje od úkolu vynálezu. Posuzuje-li se pak způsob výroby žebříkového radiátoru vzhledem k jeho úkolu, je zřejmé, že se jedná o rutinní postup průměrného odborníka, bez vynálezecké činnosti. Žebříkový radiátor je totiž vyráběn shodně jako jiné žebříkové struktury (např. kovový žebřík na stavbách či obyčejný dřevěný žebřík). Žalobce má zato, že předmětný patent tedy nespĺňoval podmínky novosti, průmyslové využitelnosti ani vynálezecké činnosti. Tyto námitky uplatnil již ve správním řízení spolu s rozsáhlou dokumentací. Pokud jde o námitku věcné nesprávnosti rozhodnutí, zejména „nenovost vynálezu“, žalobce proto v plném rozsahu odkazuje na tyto materiály (návrh na zrušení patentu a rozklad). K tomu, že patent nebyl nový, poukazuje rovněž na to, že žalovaný nepřezkoumal německý patent jako celek, ale hodnotil ho pouze na základě nákresu uvedeného v rubrice patentu, který je pouze příkladným využitím tohoto patentu. Pokud by však prostudoval text německého patentu a jeho slovně vyjádřené nároky, musel by dojít k závěru, že do právního režimu tohoto patentu se vztahuje i patent napadený, a je tudíž předuveřejněným.

Vzhledem k názvu přihlášeného patentu (Způsob výroby žebříkových radiátorů) měl žalovaný hledat vynálezeckou činnost jen v dílčích postupech a v jejich celkovém sledu. Naopak by měla být vypuštěna konstrukční porovnání, neboť ta definují nový tvar, a nikoli postup. Pokud by žalovaný takto postupoval, zbude v popisu pouze technologie, která jasně vyplývá z příručky ing. R. a dalších zdrojů, které žalobce doložil k návrhu na zrušení patentu. Žalovaný však chybu přihlašovatele způsobenou smícháním postupu výroby a konstrukčních údajů neodstranil. Žalovaný sice uznal, že patentová přihláška DE 4404928 A1 je velmi blízká patentu č. 283365, ale nestačí na prokázání novosti způsobu. Žalovaný si nepovšiml, že tento výrobek má nepatrně odlišné konstrukční řešení od běžných před prioritou vyráběných žebříkových radiátorů, vyráběných technologií ručního svařování nebo pájení. Podle žalobce měl být napadený patent tvořen dvěma nezávislými patentovými nároky (I. žebříkový radiátor, II. způsob jeho výroby) - stejně jako patent německý.

Žalobce opakuje, že se nejedná ani o konstrukčně nový výrobek, ani o technologicky nový postup, protože obojí je zřejmé ze žalobcem doložených dokladů „každému absolventovi strojní průmyslové školy.“ Naopak se jedná o pouhý zámečnický výrobek žebříku z trubek způsobem kapilárního pájení. Topenářský charakter mají pouze poznatky o tepelném výkonu instalovaných trubek v jednom radiátoru na jednotku plochy a hodnoty vnitřních hydraulických odporů a vnější rozměry radiátoru.

Žalovaný rovněž pochybil, když nezkoumal dostatečně dosavadní stav techniky při hodnocení vynálezecké činnosti. Podle žalobce totiž „existovaly radiátory vyráběné v zahraničí (SRN, Itálie) postupným ručním pájením příčných trubek k otvorům ve štěrínách“.

Jedinou odlišností mezi těmito radiátory a napadeným vynálezem pak bylo, že k výrobě dříve vyráběných radiátorů nebylo použito hromadného pájení v elektrické peci, ale že příčné trubky byly pájeny nebo svařovány individuálně. Žalovaný při hodnocení stavu techniky neměl probírat jen německý patent, ale měl se rovněž zabývat příručkami a učebnicemi, a to z úřední povinnosti. Žalobce uzavírá s tím, že patent nebyl nový, neboť toliko skloubil technologii kapilárního pájení v elektrické peci a prvky výroby žebříků. I toto spojení není nové a je předuveřejněné v německém, ale i americkém patentu.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ze dne 6. 3. 2002 uvedl, že v žalobě není věcná ani právní argumentace, neboť pouhé vyslovení nezákonnosti a nesprávnosti rozhodnutí bez bližší specifikace za takovou argumentaci považovat nelze. Navrhl proto, aby vrchní soud řízení o žalobě zastavil podle § 250d odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále též „o. s. ř.“), ve znění účinném do 31. 12. 2002. Pokud však soud uzná žalobu projednatelnou, žalovaný uvedl, že rozhodnutí o rozkladu považuje za zákonné, neboť žalobcův návrh na zrušení patentu nebyl opodstatněný, odkazuje k tomu zejména na strany 8-10 svého rozhodnutí.

Věc nebyla skončena Vrchním soudem v Praze do 31. 12. 2002, proto byla podle § 132 zákona 150/2002 Sb., soudní řád správní, postoupena Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení v řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) - tedy v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu. Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 5. 6. 2003 žalobu odmítl podle § 46 odst. 2 s. ř. s. V dalším řízení ovšem zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, usnesení o odmítnutí žaloby zrušil a rozhodl dne 3. 11. 2005, že příslušný vydat rozhodnutí o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 7. 9. 2001, sp. zn. PV 1996-2090, ve věci zrušení patentu č. 283365 o názvu „Způsob výroby žebříkových radiátorů“ je soud ve správním soudnictví (tedy Nejvyšší správní soud). Proto Nejvyšší správní soud pokračoval v řízení o žalobě.

S ohledem na pokračování v řízení podle jiného procesního předpisu než v době podání žaloby vyzval soud účastníky k předložení důkazních návrhů a označení zúčastněných osob.

Žalobce podáním ze dne 3. 2. 2006 zopakoval a shrnul svoje žalobní námítky a podpořil je důkazními návrhy. Jako důkazy navrhl - vedle správních rozhodnutí obou stupňů a návrhu na zrušení patentu a rozkladu, které mají prokázat vady ve správním řízení - také patent č. 283 365 a následující publikace: Pájení, Ruža, Praha 1988, Strojírenská technologie, Hluchý a kol., Praha 1969, Kapesní příručka svařování, řezání, pájení, Krňák a kol., Praha 1962, Strojně technická příručka, Černoch, Praha 1977; dále patent SRN č. DE4404928A1 a patent USA č. 5,579,834 s částečnými úředními překlady, reklamní leták a prohlášení společnosti Z. a. s., technické údaje k elektrické průběžné pásové peci, revizní zprávy, zkušební protokol, předpis obsluhy, rozměrový náčrt (vše společnosti Z. a. s.), expertní posudek ing. R. a Ústavu strojírenské technologie, ČSN 050040 „Názoslovie zo spájkovanija kovov“ ze dne 30. 9. 1969 a ČSN 050040 „Spájkovanie kovov“ ze dne 28. 9. 1987. Tyto důkazy, které stěžovatel většinou ve fotokopiích doložil (vyjma prvních čtyř zmíněných publikací, u nich předložil toliko fotokopii titulní stránky a určitých částí), mají potvrdit, že nebyly naplněny hmotněprávní předpoklady pro udělení patentu. Jako možnou osobu zúčastněnou označil žalobce společnost A. R. s. r. o., která nyní předmětný patent vlastní.

Nejvyšší správní soud proto vyzval společnost A. R. s. r. o. k vyjádření, zda hodlá v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení; uvedená společnost toto právo uplatnila. Ve svém vyjádření ze dne 26. 3. 2006, opraveném vyjádřením ze dne 11. 4. 2006, popsala podstatu předmětného patentu (jeho principem je postup kalibrace, složení s přidáním měděných kroužků, pájení v pájecí peci) a poukázala na to, že v době přihlášení patentu byla kalibrace i pájení v peci známými postupy. Rovněž připustila, že bylo známé i spojení kalibrace a pájení, to však bylo používáno jen v některých oblastech průmyslové výroby (např. podle sdělení J. B., bývalého ředitele společnosti U. a. s., se tak v tehdejší Zetoru vyráběly hadice). Právní předchůdce osoby zúčastněné, společnost U. a. s., nově objevil a aplikoval kalibraci a pájení v peci do výroby radiátorů. Kalibrace v rozmezí 1 - 14° je v patentu proto, aby se konkurence nedozvěděla přesnou výši. Lze tak připustit, že některé kroky, pokud by stály samostatně, nejsou zcela originální, ale celý postup, aplikace na výrobu radiátorů a úhel úkosu jsou zcela jednoznačně dílem společnosti U. a. s. První pec k tomuto způsobu výroby radiátorů si v České republice nechala vyrobit právě tato společnost. Žalobce se způsob výroby radiátorů musel dozvědět od někoho z této společnosti, potřebnou pec si nechal zhotovit od stejného výrobce a složitě a nákladně vyzkoušený sklon pro pájení pak mohl okopírovat tak, že zakoupený radiátor od společnosti U. a. s. rozřezal. Rovněž osoba zúčastněná nesouhlasí s tím, že by daný postup byl již patentován v německém patentu, neboť ten počítá s jiným postupem, resp. s jiným způsobem úhlu a má dvojí zahnutí („esíčko, které přechází do kónusu“). Předmětný (český) patent má pouze kalibraci do kónusu. Podstatou německého patentu je docílení dostatečně tuhé konstrukce otopného tělesa již v předvýrobním stavu, tedy před samotným svářením, zejména pomocí otvoru s dovnitř olemovaným okrajem. Český patent pak počítá s jednodušší variantou – proděravěním. Skutečnost, že podobný způsob uznal německý patentový úřad za patent, pouze potvrzuje patentovatelnost daného postupu. K namítaným vadám řízení uvádí, že ty žalobce nijak nekonkretizoval a jedná se tak spíše o jeho subjektivní názory. Rozhodnutí žalovaného považuje za správné a žalobu navrhuje zamítnout.

Žalovaný k výzvě soudu uvedl, že setrvává na svém názoru, že předmětná žaloba postrádala věcnou i právní argumentaci a ta nebyla doplněna v zákonem stanovené lhůtě k podání žaloby; nejsou tedy splněny podmínky řízení a žalobu je třeba podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítnout. Pokud jde o věcnou podstatu sporu, žalovaný má i nadále zato, že žalobce neunesl své důkazní břemeno, neboť nedoložil, že by měl být patent zrušen [§ 23 odst. 1 písm. a) zákona č. 527/1990 Sb.]. Rovněž žalobcovu námitku ohledně údajných vad správního řízení považuje za nedůvodnou. Navrhuje proto, aby soud žalobu odmítl, případně zamítl.

Ve správním spise je založena přihláška vynálezu s názvem „Způsob výroby žebříkových radiátorů“ ze dne 8. 7. 1996, podaná společností U. a. s. dne 15. 7. 1996. Dne 3. 2. 1998 byl této společnosti na uvedený vynález udělen patent č. 283 365, který obsahuje 12 patentových nároků, týkajících se způsobu výroby žebříkových radiátorů z profilů a trubek. Dne 16. 9. 1999 požádala společnost U. a. s. žalovaného, aby podle § 67 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb. určil, že způsob výroby žebříkových radiátorů používaný žalobcem spadá do ochrany patentu na vynález č. 283 365. Společnost U. a. s. dále poukázala na to, že žalobce před vznikem práva přednosti vynález nevyužíval pro sebe, ale naopak pro uvedenou společnost, neboť ta si u žalobce zadala výrobu radiátorů podle svého patentu. Po zániku smluvního vztahu přestal být žalobce oprávněn patent využívat. Žalobce však s ohledem na lukrativnost odbytu zahájil výrobu žebříkových radiátorů, aniž by se alespoň pokusil získat licenční smlouvu. Dříve než o této žádosti žalovaný rozhodl, podal žalobce dne 15. 2. 2000 žalovanému návrh na zrušení patentu č. 283 365 podle § 21 zákona č. 550/1990 Sb. a § 23

zákona č. 527/1990 Sb. Svůj návrh odůvodnil tím, že vynález není nový, není výsledkem vynálezecké činnosti a není ani průmyslově využitelný. K nedostatku novosti pak uvedl postupně ke všem dvanácti patentovým nárokům, kde byl podle jeho názoru ten který uvedený nárok předuveřejněn, a poukázal na příslušné číslo dokumentu v příloze návrhu. Přílohu tvořily shodné dokumenty, které žalobce označil jako důkazní návrhy k řízení o žalobě.

Rozhodnutím ze dne 13. 12. 2000 byl žalobcův návrh zamítnut. Žalovaný totiž dospěl k závěru, že žádný ze stěžovatelem předložených dokumentů neobsahuje postup výroby žebříkových radiátorů odpovídající patentovým nárokům. Ze žalobcem doložených dokumentů je nejbližší stavu techniky dokument č. 1 (německý patent DE 4404928 A1), který se týká konstrukce a výroby žebříkových radiátorů technologií kapilárního pájení. V tomto dokumentu se však používá zcela odlišný postup úpravy trubek. Přechod ve tvaru komolého kužele tak v namítaném dokumentu není na konci trubek a neplní ani funkce odpovídající řešení podle napadeného patentu. Podle žalovaného předložené dokumenty nepředstavují ani důkaz o zřejmosti, resp. nedostatku vynálezecké činnosti.

Proti tomu podal žalobce rozklad, v němž namítal, že průzkumné jednání bylo prováděno zbrkle a nedůsledně, že v napadeném patentu není formulován cíl resp. úkol vynálezu, ani účinek. Vynález postrádá vynálezeckou činnost, a naopak se jedná o rutinní postup průměrného odborníka. Dále vyslovil domněnku, že rozhodnutí je stiženo řadou vad řízení, které spočívají zejména v nedostatečně vedeném dokazování (poukázal k tomu na § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu). Konkrétně pak uvedl, že žalovaný nepřihlížel k odborným posudkům ing. R. a Ústavu strojírenské technologie a k prohlášení společnosti Z. a. s., s tím, že jsou datovány až po vzniku práva přednosti a nebyly tak předuveřejněny. Podle žalobce však tyto doklady neměly prokázat předuveřejnění, nýbrž nenovost a zřejmost patentu. Žalovaný tak nezjistil přesně a úplně skutečný stav, když nezjistil, zda dokumenty č. 7 a 8 (reklamní leták a technické údaje k elektrické průběžné pásové peci společnosti Z. a. s.) byly zpřístupněny veřejnosti. Rovněž nesouhlasí s názorem žalovaného, že by žalobce měl prokázat, že řešení dle napadeného patentu nesplňuje podmínky patentovatelnosti, naopak to má být žalovaný, kdo má provádět dokazování (§ 32 správního řádu). Podle žalobce je odůvodnění rozhodnutí kusé, neúplné a není zřejmé, jakými úvahami se žalovaný řídil a proč k některým důkazům nepřihlédl. Z odůvodnění je pak pouze zřejmé, proč žalovaný nezrušil ochranný nárok č. 1, ale nevyplývá, proč se žalovaný nezabýval zrušením ostatních částí patentu (např. nároků 4-12). Dále žalobce poukázal opět na svůj názor na to, že vynález není nový, postrádá vynálezeckou činnost i průmyslovou využitelnost.

Žalobou napadeným rozhodnutím byl žalobcův rozklad zamítnut a rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2000 bylo potvrzeno. V odůvodnění byl shrnut skutkový stav a vyjádření účastníků (str. 1-6), dále zde byla citována ustanovení právních předpisů, podle nichž bylo rozhodováno (str. 6-7), uveden patentový nárok č. 1 a vlastní vypořádání s žalobcovými námitkami (str. 8-10). Zejména zde bylo konstatováno, že z materiálů vydaných před datem přednosti přihlášeného vynálezu a dostupných veřejnosti nebyl v průzkumném řízení shledán obdobný způsob výroby žebříkových nebo podobných výrobků. Přihlášené řešení proto bylo třeba považovat za řešení nové. Rovněž je nepochybné, že je průmyslově využitelné a nevyplývá z tohoto stavu techniky pro odborníka v dané oblasti – je tedy výsledkem vynálezecké činnosti. Žalobce předloženými dokumenty nedoložil, že by měl být udělený patent zrušen. Žalovaný tyto dokumenty porovnal se zněním nároku č. 1 napadeného patentu a shledal, že žádný z dokumentů neobsahuje postup výroby žebříkových radiátorů způsobem, který je vyjádřen v patentovém

nároku. Německý patent obsahuje odlišnosti, neboť konec trubky není ve tvaru komolého kužele jako v případě napadeného patentu, ale je válcový. Ani americký patent není stejný, neboť trubky jsou do profilů vloženy svou válcovou částí s osazením a nedosahuje se tudíž účinku, pro který byl vynález v napadeném patentu přihlášen. Podle žalovaného tak žádný z namítaných patentových spisů není chráněnému způsobu na závadu novosti podle § 5 zákona č. 527/1992 Sb. Pokud jde o prohlášení společnosti Z. a. s. a posudky ing. R. i a doc. A., tak ty nejsou veřejnými tiskovinami, a nelze je proto uplatnit jako námitku proti novosti vynálezu. Dále žalovaný uvedl, proč považuje vynález za výsledek vynálezecké činnosti a průmyslově využitelný. Rozhodnutím ze dne 26. 2. 2002 pak žalovaný zastavil řízení o žádosti společnosti U. a. s. o určení, zda předmět v žádosti popsany spadá do rozsahu patentu č. 283 365, neboť žadatel svoji žádost odvolal.

Nejvyšší správní soud v první řadě vážil, zda napadené rozhodnutí je rozhodnutím soudem přezkoumatelným, a to s ohledem na výlukou ze soudního přezkumu upravenou v době podání žaloby v ust. § 248 odst. 2 písm. g) o. s. ř. [k tomu srovnej rozhodnutí Vrchního soudu v Praze publikovaná ve Sbírce rozhodnutí ve věcech správních pod č. 20/1994 (sp. zn. 6A 28/1993) a č. 8/1999 (5 A 51/1997) omezující přezkum některých patentových rozhodnutí vycházejících z posouzení technického stavu] a v současné době upravenou v ust. § 70 písm. d) s. ř. s. Dospěl však k závěru, že rozhodnutí o návrhu na zrušení patentu není rozhodnutím výlučně závislejícím na posouzení technického stavu, neboť hodnotí splnění podmínek pro zrušení rozhodnutí o udělení patentu, tedy skutečnost, zda v době jeho udělení k tomu byly splněny všechny zákonné podmínky.

Nejvyšší správní soud se poté musel zabývat věcnou projednatelností žaloby, zejména s ohledem na námitku žalovaného, poukazující na její nedostatky a na doplnění o věcné důvody, provedené až po uplynutí zákonné lhůty. Žaloba byla podána v r. 2001, a proto je třeba ji posuzovat pohledem tehdy platného procesního předpisu, kterým byl občanský soudní řád. Podle § 249 odst. 2 o. s. ř. (v rozhodném znění) musela žaloba obsahovat kromě obecných náležitostí podání označení rozhodnutí správního orgánu, které napadá, vyjádření, v jakém rozsahu se toto rozhodnutí napadá, uvedení důvodů, v čem žalobce spatřuje nezákonnost rozhodnutí správního orgánu, a jaký konečný návrh činí. Žalobu bylo možno podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni, pokud zvláštní zákon nestanovil jinak (§ 250b odst. 1), a jen v této lhůtě bylo možno rozšířit rozsah napadení (§ 250h odst. 1). Řízení bylo ovládáno dispoziční zásadou a nezbytnost řádného vymezení žalobních bodů byla podpořena i četnou judikaturou, včetně rozhodování Ústavního soudu (k tomu srovnej např. rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 631/99). V daném případě žaloba podaná v zákonné lhůtě poukázala na důvody podaného návrhu se závěrem, že správní rozhodnutí obou stupňů trpí závažnými vadami, označila je za nepřezkoumatelné, věcně nesprávné a nedostatečně odůvodněné. Taková žaloba nebyla jistě příliš konkrétní, nikoliv však neprojednatelná. Vrchní soud sice vyzval žalobce usnesením podle § 43 odst. 1, § 246c o. s. ř. k odstranění vad žaloby, v konkrétních úkolech však nebylo uvedeno, že je třeba odstranit vadu spočívající v nedostatečném vymezení, v čem žalobce spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Přitom žalovaný na vady žaloby poukazoval ve svém vyjádření a také navrhl zastavení řízení. Konkrétní doplnění žaloby pak bylo podáno až po uplynutí zákonné lhůty (a dokonce se značným časovým odstupem). Nevyzval-li vrchní soud k odstranění vady žaloby a ke konkretizaci žalobních bodů, ani řízení nezastavil podle § 250d odst. 3 o. s. ř., naopak prováděl další úkony směřující k jejímu věcnému projednání (tedy postupoval v dalším řízení podle § 250e o. s. ř.), nelze uvážit jinak, než, že soud žalobu považoval za hodnou projednání. Taková žaloba pak mohla být argumentačně upřesněna i po uplynutí zákonné lhůty. Změna procesního předpisu

od 1. 1. 2003 v tomto směru sice do řízení vnesla některé nové principy a postupy, podstatné zásady však zůstaly stejné. Řízení je i nadále ovládáno dispoziční zásadou a soud projednává žalobu v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). V mezích daných přechodnými ustanoveními (§ 130 odst. 1 s. ř. s.) Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že je na místě procesní postup vrchního soudu respektovat a není možné projednatelnost žaloby posuzovat přísněji. Současně vzal Nejvyšší správní soud v úvahu časový odstup od podání žaloby, o níž žalobce (ale i žalovaný) po dobu pěti let z postupu několika o ní procesně rozhodujících soudů mohl předpokládat, že bude projednána věcně. Za takové situace by dovozování neprojednatelnosti žaloby pro formální vady fakticky znamenalo popření předvídatelnosti soudního rozhodování a odmítnutí žaloby by bylo nepřipustným odepřením přístupu k soudu ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Proto Nejvyšší správní soud žalobu neodmítl a pokračoval v procesních úkonech plynoucích z nového procesního předpisu.

Další otázkou, kterou Nejvyšší správní soud řešil před samotným projednáním, bylo, zda je v dané věci nezbytné o žalobě rozhodovat při jednání, či zda jsou splněny podmínky pro rozhodnutí bez jednání. K výzvě vrchního soudu učiněné podle § 205f odst. 1 o. s. ř. žalovaný se záměrem soudu rozhodnout bez jednání vyslovil souhlas, žalobce sdělil dne 28. 1. 2002, že „zatím nesouhlasí s tím, aby bylo rozhodnuto bez jednání...“. Takové vyjádření by jistě soud vázalo v celém dalším řízení, pokud by žalobce svůj názor výslovně nezměnil. Nebylo by ani důvodu vyžadovat od účastníků další vyjádření k této otázce, pokud by nedošlo ke změně procesního předpisu. Soudní řád správní sice upravil možnost rozhodovat bez jednání obdobně (§ 51), ovšem do procesu byly vneseny nové principy, zejména v úpravě dokazování v řízení před soudem (§ 52). Proto Nejvyšší správní soud vyzval účastníky k návrhu důkazů a k vyjádření k možnosti rozhodnutí bez jednání, a to usnesením ze dne 19. 12. 2005 (zástupci žalobce doručeno 5. 1. 2006). Vycházel přitom z obsahu spisu, z něhož potřeba nařízení jednání neplynula. Ve stanovené lhůtě dvou týdnů žalobce nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání soudu nesdělil, podle § 51, věty druhé, s. ř. s. tak platí, že vyjádřil se zamýšleným postupem soudu souhlas. Dne 6. 2. 2006 doručil žalobce faxem (písemně doplnil 7. 2. 2006) návrh důkazních prostředků. Nejvyšší správní soud proto musel dále vážit, zda tento návrh nebrání rozhodnutí bez jednání, neboť důkazy je třeba provádět při jednání soudu (§ 49 s. ř. s.). Návrh žalobce je opakovaním návrhů ze správního řízení doplněným o podané návrhy a vydaná rozhodnutí; zejména je tvořen přehledem odborné literatury a technických norem. Soud i při rozhodování bez jednání váží vždy celý obsah správního spisu a všechny rozhodné předpisy, přihlíží i k odborné literatuře. Důvodem k nařízení jednání může být jen důkazní návrh, u něhož je zjevné, že se jedná o důkaz, který je třeba přímo při jednání provést tak, aby účastníci i soud měli možnost se s ním seznámit, k němu se vyjádřit, případně při výslechu svědků jim klást dotazy apod. Takové důkazy však žalobcem navrženy nebyly, proto ani z tohoto hlediska Nejvyšší správní soud neshledal důvod k nařízení jednání.

Nejvyšší správní soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby; k tomu je však třeba ještě připomenout, že sice vzal v úvahu námitky vznesené i v opožděném doplnění žaloby, ovšem pouze námitky výslovně uplatněné. Ani v době podání žaloby, ani v současné době není přípustné, aby žalobní důvody byly činěny odkazem na námitky vznesené v jiném řízení, tedy např. na námitky, které byly součástí opravného prostředku ve správním řízení. (k tomu srovnej např. rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp. zn. 7 A 56/1999 či sp. zn. 6 A 40/1996 publikované v Soudní judikatuře ve věcech správních pod č. 589/2000 a pod č. 656/2000). Jak již bylo výše uvedeno, žalobní řízení je ovládáno dispoziční zásadou, tedy žalobce je povinen výslovně označit důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí a jen v mezích takto uplatněných důvodů je soud oprávněn napadené rozhodnutí zkoumat.

Námítky opravného prostředku podaného ve správním řízení brojí proti postupu a rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, lze se jimi domáhat doplnění správního řízení i změny tohoto rozhodnutí, kdežto námítky žalobní brojí proti pravomocnému druhostupňovému rozhodnutí (které mohlo vady vytýkané prvostupňovému rozhodnutí plně či zčásti odstranit), nelze se jimi domáhat jeho změny (vyjma sankční moderace); cíle těchto námitek jsou odlišné, nelze je zaměňovat a nelze proto ani specifikovat žalobní námítky odkazem na obsah námitek rozkladových.

První žalobní námítka předchází věcné problematice zrušení daného patentu, neboť směřuje proti principům rozkladového řízení narušujícím zásadu dvojinstančnosti. Na řízení o návrhu na zrušení patentu se podle § 63 zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech a zlepšovacích návrzích, vztahoval správní řád s odchylkami v tomto zákoně výslovně uvedenými. Ve vztahu k opravnému řízení cit. zákon v § 68 odst. 1 stanovil, že proti rozhodnutí Úřadu lze podat ve lhůtě jednoho měsíce od doručení rozhodnutí rozklad, o němž podle odst. 2 rozhoduje předseda Úřadu na návrh jím ustavené komise. Ve vztahu k obecné úpravě rozkladového řízení uvedené v § 61 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení zde tedy platí jiná lhůta a je výslovně označen orgán příslušný o rozkladu rozhodnout. I tak ovšem výslovná úprava vylučující užití správního řádu byla jeho úpravě obdobná. Ust. § 61 odst. 1 správního řádu totiž předpokládalo, že proti rozhodnutí ústředního orgánu státní správy, vydanému v prvním stupni, lze podat u tohoto orgánu ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí rozklad; včas podaný rozklad má odkladný účinek. Podle odst. 2 o rozkladu rozhodoval vedoucí ústředního orgánu státní správy na základě návrhu jím ustavené zvláštní komise. Proti tomuto rozhodnutí se nelze odvolat a podle odst. 3 se na řízení o rozkladu přiměřeně vztahovala ustanovení o odvolacím řízení. Mezi ústřední orgány státní správy nepochybně patří i Úřad průmyslového vlastnictví (§ 2 bod. 4 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky). Svěřil-li zákon tomuto orgánu rozhodování ve správním řízení, pak určení druhé instance tímto zákonem odpovídá obecnému principu vymezenému v ust. § 61 spr. řádu. I toto řízení tedy probíhá ve dvou instancích. Rozklad je řádným opravným prostředkem a orgánem o něm rozhodujícím není, a nemůže být, nadřízený orgán (pro jeho neexistenci), je jím vedoucí příslušného ústředního orgánu státní správy, který se na předchozím řízení nepodílel; povinným poradním orgánem je rozkladová komise, která sice přímo nerozhoduje, nepochybně však do řízení vnáší prvky objektivity a nestranného posouzení. Principy odvolacího i rozkladového řízení jsou jinak obdobné, orgán rozhodující o rozkladu je povinen zachovat povinnosti uložené odvolacímu orgánu. Zda je předseda Úřadu v daném případě respektoval, je otázkou posouzení dalších námitek. Za dané situace nelze přisvědčit žalobci v tom, že sama právní úprava rozkladového řízení zpochybňuje zákonnost napadeného rozhodnutí.

Při posouzení dalších žalobních námitek vycházel Nejvyšší správní soud ze zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech a zlepšovacích návrzích, v rozhodném znění (ve znění po novele provedené zákonem č. 207/2000 Sb.). Podle § 23 zákona mohl Úřad patent zrušit, zjistil-li dodatečně:

- a) že vynález nesplňoval podmínky patentovatelnosti;
- b) že vynález není v patentu popsán tak jasně a úplně, aby jej mohl odborník uskutečnit;
- c) že předmět patentu přesahuje obsah původního podání přihlášky vynálezu nebo že předměty patentů udělených na základě rozdělení přihlášky přesahují obsah jejího původního podání nebo byl-li rozsah ochrany vyplývající z patentu rozšířen;
- d) že majitel patentu na něj nemá právo podle § 8; zrušení v tomto případě Úřad provede na návrh oprávněné osoby (§ 29).

Pro řízení pak, jak výše uvedeno, platil správní řád (zákon č. 71/1967 Sb.), v rozhodném znění.

Důvodem pro zrušení patentu není a nemůže být skutečnost, že řízení o jeho udělení trpělo procesními vadami, ani že toto rozhodnutí trpělo nějakými formálními nedostatky v náležitostech. Řízení o zrušení patentu totiž není další možností úplného přezkumu původního řízení, nesupluje opravné (rozkladové řízení). Žalobou namítaná „zbrkllost“ a nedůslednost v řízení o udělení patentu proto nemůže být v řízení o zrušení patentu vůbec zkoumána, stejně tak jako nejsou rozhodné výtky proti náležitostem rozhodnutí o udělení patentu. Předmětem zkoumání ve zrušovacím řízení může být pouze naplnění důvodů pro zrušení patentu. Nelze jistě vyloučit, že důvody pro zrušení patentu jsou důsledkem toho, že řízení o jeho udělení neproběhlo řádně, ovšem není-li zde následku, pro který lze patent zrušit, jsou procesní vady původního řízení a dodržení formálních náležitostí rozhodnutí o udělení patentu nerozhodné. Proto nelze žalovanému vytýkat, že tyto námitky nehodnotil, a nemůže se jimi zabývat ani soud v tomto řízení.

Žalobce však dále namítá právě to, že patent nebyl nový, průmyslově využitelný, ani nebyl výsledkem vynálezecké činnosti. Nerozebírá ovšem blíže, v čem naplnění těchto podmínek neshledal, ani čím jsou vyvráceny, s výjimkou poukazu na to, že jde o rutinní postup průměrného odborníka známý z literatury i ze zahraničních patentů, a dále plně (ovšem nepřipustně) odkazuje na argumentaci užitou v průběhu správního řízení. Vzhledem k tomu, že současně namítá procesní pochybení žalovaného, který se podle jeho názoru s těmito námitkami v rozkladovém rozhodnutí nevypořádal, soud vážil naplnění podmínek pro zrušení patentu v rámci těchto procesních námitek.

K udělení patentu došlo dne 3. 2. 1998, podmínky pro jeho udělení je proto třeba zkoumat podle zákona č. 519/1991 Sb. ve znění rozhodném v této době. Podle § 2 zákona lze udělit patent na vynálezy, které splňují podmínky stanovené tímto zákonem. Podle § 3 odst. 1 se patenty udělují na vynálezy, které jsou nové, jsou výsledkem vynálezecké činnosti a jsou průmyslově využitelné. Novým je vynález podle § 5 odst. 1 zákona, pokud není součástí stavu techniky. Stavem techniky podle odst. 2 a 3 téhož ustanovení je vše, co bylo přede dnem, od něhož přísluší přihlašovatelovi vynálezu právo přednosti (§ 27), zveřejněno v České a Slovenské Federativní Republice nebo v zahraničí, i obsah přihlášek vynálezů podaných v České a Slovenské Federativní Republice s dřívějším právem přednosti, pokud budou v den, od něhož přísluší přihlašovatelovi právo přednosti, nebo po tomto dni zveřejněny (§ 31). To platí i pro mezinárodní přihlášky vynálezů, jimiž se žádá o udělení patentu v České a Slovenské Federativní Republice na základě mezinárodní smlouvy (dále jen "mezinárodní přihláška"). Podle § 6 odst. 1 zákona je vynález výsledkem vynálezecké činnosti, jestliže pro odborníka nevyplývá zřejmým způsobem ze stavu techniky. Podle § 7 zákona je vynález průmyslově využitelný, jestliže může být opakovaně využíván při hospodářské činnosti.

V rozkladu žalobce namítal věcnou nesprávnost prvostupňového rozhodnutí z důvodů, že Úřad opomenul skutečnosti, že patent spočíval na známých postupech při pájení, a to zejména v peci pro kapilární pájení. Údaje o úhlech a rozměrech jsou nadbytečné a jen maskují známost postupu. Patent tak byl udělen na řešení, které postrádalo prvky vynálezecké činnosti. Cíl vynálezu byl konstruován až v rozhodnutí. Úkol vytvoření soudržné žebříkové struktury nelze omezit jen na výrobu žebříkových radiátorů. Již zde žalobce označil postup za rutinní a známý průměrnému odborníkovi. Obsáhle poukazoval na vady řízení, zejména nepřihlédnutí k předloženým důkazům potvrzujícím teoretickou znalost postupu. Dále vznesl námitky proti technické využitelnosti patentu vyplývající z doložených důkazů.

Prvostupňovému orgánu vytkl, že neprováděl vlastní dokazování a pouze hodnotil, zda navrhovatel prokázal svá návrhová tvrzení. Prvostupňové rozhodnutí označil za kusé, neúplné, prosté úvah o návrhové argumentaci a nesprávně hodnotící jen ochranný nárok č. 1 a pomíjející důvodnost návrhu ve vztahu k nárokům č. 4-12 týkajícím se způsobu sestavení žebříků a aplikace průběžné pásové pece. Neúplným označil i vypořádání se s německým patentem. Ve vztahu k jednotlivým podmínkám udělení patentu v rozkladu namítl: a) k novosti - obdobu řešení uvedeného v jiném patentu, obecnou známost technologie pájení, nepatentovatelné dílčí postupy, b) k nedostatku vynálezecké činnosti - opět obdobu řešení s jiným patentem, nevysvětlení významu funkce či přínosu tvaru kužele v daném případě, když jinak je notoricky známým konstrukčním prvkem, c) k nedostatku průmyslové využitelnosti – rozdíl mezi schopností provedení a skutečnou průmyslovou využitelností, zejména když podle samotného nároku č. 1 by vynález nebylo možné uskutečnit. To, že byl výrobek vyráběn, takovým důkazem není, protože přitom bylo využito všech patentových nároků, zatímco cíle vynálezu musí být dosaženo již aplikováním nezávislého nároku samotného.

Žalovaný při hodnocení těchto rozkladových námitek v napadeném rozhodnutí zdůraznil, že patent byl udělen na řešení technického problému, který spočívá v určitém výrobním postupu. Obdobný způsob přitom zveřejněn před patentovým řízením nebyl, tím byl naplněn požadavek novosti. Není pochyb ani o průmyslové využitelnosti a bylo věci navrhovatele, aby prokázal důvody ke zrušení patentu. Žalovaný popsal všechny předložené dokumenty s tím, že žádný z nich neobsahuje postup výroby žebříkových radiátorů provedený způsobem popsaným v tomto patentovém nároku. Odkazy na jiné patenty (DE 4404928 A1 a US 5 579834) naopak nasvědčují jinému provedení a s jiným účinkem, než kterého je dosaženo daným patentem. Odkazy na příložené posudky a sdělení odmítl proto, že nejde o veřejné tiskoviny a nemohou prokazovat nenovost. Dále žalovaný zhodnotil průmyslovou využitelnost ve vztahu k ust. § 7 zákona tak, že navrhovatel nedoložil jeho nemožnost. Rovněž požadavek vynálezecké činnosti shledal žalovaný naplněným s tím, že přesahuje běžnou rutinní činnost a že zkaličování konců trubek nebylo dosud v takové výrobě užito a jde o způsob jednodušší než způsoby dosud popsané, stejně tak jako technika kapilárního pájení, jinak známá, byla užita nově. Navrhovatel tak nevyvrátil nesplnění podmínek zákona, řešení vynálezu definované v nároku 1 splňovalo zákonné podmínky. Ostatní nárokové patenty jsou na nároku 1 závislé a platí pouze ve vzájemném spojení, přičemž každý další závisí na předchozím.

Žalovaný v důvodech napadeného rozhodnutí skutečně nepřikládal význam doloženým odborným posudkům a vyjádřením. Podle rozkladu žalovaný poukazoval na vyjádření Z. a. s. P., posudek ing. R. a Ústavu strojírenské technologie, s výtkou, že se jimi řádně nezabýval prvostupňový orgán. Z návrhu na zrušení patentu je patrné, že žalobce poukázal na řadu dokumentů, jako přílohu však ne všechny v plném znění připojil. Propagační leták Z. a. s. P. k průběžné pásové peci (bez data) je doplněn zprávou této společnosti ze dne 15. 12. 1999 popisující technologii tvrdého kapilárního pájení a je z ní zřejmé, že tato pec se k podobnému pájení běžně používá. Nehodnotí však nijak technologii výroby žebříků podle předmětného patentu. Posudek ing. R. ze dne 12. 1. 2000 není znaleckým posudkem, v záhlaví je uvedeno, že autor je vedoucím vědeckým pracovníkem v důchodu. V posudku poukazuje na obecné poznatky o pájení v peci popsané v jeho knize a dospívá k závěru, že patent nové a optimální podmínky výroby žebříkových radiátorů nedefinuje, což konkretizuje kritikou nedostatků tohoto způsobu a tím, že pájení v peci, tak jak je předpokládáno patentem, dokonce není možné, v další části označil patent za nejasný. Novost vyloučil pro užití několika známých postupů a navíc výsledek označil

za neekonomický a vylučující vysokou kvalitu. Posudek ÚST ze dne 27. 1. 2000 označil pájení v peci za něco nikoliv mimořádného a dále uvádí, že rozmezí úhlu je příliš velké a tak vylučující úspěšnost výroby. Vlastník patentu ve svém vyjádření poukázal na soukromý charakter těchto vyjádření a odmítl tvrzení navrhovatele o ně opřené s konkrétním rozbořením technického postupu a jeho výsledku. ÚPV v prvostupňovém rozhodnutí tyto doklady neopomenul, pouze k nim uvedl, že se žádný z nich netýká přímo výroby žebříkových radiátorů podle patentu, a že podstatou patentu nemusí být řešení optimální, ale postačí, když zajistí vytčený cíl. Žalovaný, jak výše uvedeno, tyto doklady věcně nehodnotil. Lze mu přisvědčit v tom, že veškeré tyto doklady jsou datovány po udělení patentu a že nejde o znalecké posudky ani veřejné tiskoviny. Nicméně z procesního hlediska se jedná o listiny, které se nevztahují jen k podmínce novosti, ale zpochybňují patentovatelnost postupu vůbec; proto bylo na místě se k nim věcně vyjádřit, tím spíše, že prvostupňový orgán je odmítl s argumentací sice věcnou, ale dosti obecnou. Není rozhodné, že jejich vyvrácení by vesměs spočívalo v argumentech v rozhodnutí užitých při hodnocení podmínek patentovatelnosti postupu výroby žebříkových radiátorů. Porovnáním podmínek patentovatelnosti, které byly jinak dostatečně hodnoceny, a tvrzení v těchto dokladech ovšem nelze dospět k jinému závěru, než jaký žalovaný učinil. Pochybnosti o novosti se nevztahují výslovně k danému a celému výrobnímu postupu, pochybnosti o optimálnosti postupu nejsou udělení patentu na překážku a pochybnosti o realizovatelnosti jsou dostatečně vyvráceny faktickou a dlouhodobou výrobou. Lze přisvědčit žalovanému, že zejména poukazem na německý patent (DE 4404928 A1) protiřečí svým tvrzením o nepatentovatelnosti v daném případě, stejně tak jako poukazem na zahraniční výrobky vyvrací tvrzení o průmyslové nevyužitelnosti. Z tohoto hlediska pak je dále rozhodné, že žalovaný se těmito poukazy zabýval a provedl srovnání, z něhož plynou rozdíly nezpochybňující novost v daném případě.

Lze tak uzavřít, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí s uvedenými rozkladovými námitkami vypořádal a nelze tvrdit, že některou z nich výslovně opomenul. Jeho přístup k označeným dokladům měl být sice věcný, tento nedostatek však nemá za následek nezákonnost rozhodnutí, pro níž by mělo být zrušeno. Pokud žalobce namítá, že rozkladové rozhodnutí bylo vlastně doplněním prvostupňového rozhodnutí (rozhodnutím „na druhý pokus“), lze jen poukázat na přiměřeně užitý postup odvolací, který odstranění vad prvostupňového rozhodnutí předpokládá (§ 59 odst. 1 správního řádu). Nelze tak žalobci přisvědčit v námitce, že žalovaný měl prvostupňové rozhodnutí zrušit jako nepřezkoumatelné, neboť neobsahovalo úplné hodnocení. Rozkladové řízení stejně jako řízení odvolací je pokračování řízení prvostupňového a tvoří s ním jeden celek. Lze tedy v rozkladovém řízení odstranit procesní vady i vady spočívající v právním hodnocení. Žalobní námitky v tomto směru nejsou poukazem na skutečné nedostatky rozhodnutí žalovaného, ale spíše vyjádřením nespokojenosti s jeho hodnocením. Soud v důvodech rozhodnutí žalovaného neshledal nejasnost ani neúplnost. Žalovaný hodnotil všechny námitky žalobce směřující proti oprávněnosti udělení patentu, pouze jim nepřisvědčil. Jeho hodnocení důvodů pro zrušení rozhodnutí o udělení patentu korespondují se zákonnými podmínkami pro udělení patentu, v době, kdy se tak stalo. Vytýká-li žalobce výslovně, že žalovaný nehodnotil nezbytnost zrušení patentových nároků 4-12, učinil tak poukazem na jejich závislý vztah k patentovému nároku 1, jímž se podrobně zabýval. Důvody napadeného rozhodnutí seznal soud z hlediska požadavků § 47 odst. 3 správního řádu dostatečnými a podporujícími výrok. Skutečnost, že důvody mohly být u některých hledisek obsáhlejší či propracovanější, není sama o sobě důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí, jestliže požadavkům zákona dostojí.

Nejvyšší správní soud z hlediska uplatněných žalobních námitek neshledal napadené rozhodnutí žalovaného nezákonným, stejně tak jako nezjistil jeho nicotnost, ani nezjistil vady řízení, které by měly vliv na zákonnost rozhodnutí.

Proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Žalobce neměl ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému náklady řízení přesahující jeho běžnou úřední činnost nevznikly; soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení podle téhož ustanovení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. července 2006

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu

